

บทนำ

บ้าน...สำหรับปลูฟี่แล้วคือสถานที่พักกายพักใจและเติมไปด้วย
ความอบอุ่นอย่างแท้จริง ทุก ๆ ครั้งที่นึกถึง และทุก ๆ ครั้งที่กลับมาถึง หลัง
ต้องเผชิญการงานอันเหน็ดเหนื่อยที่รีลอร์ตมาทั้งวัน

บ้านที่ตั้งอยู่ใจกลางของที่ดินกว้างใหญ่ในหุบเขาของภูหลวงแห่งนี้มัก
จะอบอุ่นด้วยเสียงหัวเราะกระเซ้าเย้าแหย่ของพี่น้อง และความเอื้ออาทรห่วงใย
ของพ่อแม่ ทำให้เขาหายเหนื่อยทุกครั้งที่ได้กลับบ้าน

แต่วันนี้...เป็นครั้งแรกที่เขาไม่รู้สึกละเช่นนั้น

เป็นครั้งแรกที่เมื่อกลับมาถึง เขาต้องหยุดยืนอยู่แค่หน้าประตูด้วยความ
ลังเล...ไหลกว้างที่เคยผึ่งผายค้อมคู้ลงกว่าเดิม ใบหน้าคล้ำแดดดำนามองวันนี้
กลับดูหมองคล้ำ เกร็งเครียด ร่างกายสูงใหญ่ที่เคยเข้มแข็งวันนี้ดูคล้ายคนหมด
เรี่ยวแรง

เหล่านั่นล้วนมีต้นเหตุมาจากความกังวลและรู้สึกผิด...

เขาจะสู้หน้าทุกคนได้อย่างไร...จะบอกเรื่องราวร้ายแรงที่เกิดขึ้นในวันนี้
ให้ทุกคนฟังอย่างไร...และจะเริ่มที่ตรงไหน...

ว่าไอ้หนี้ยเจ้าคิด เจ้าแผนการ ขอบรังสรรค์ไอ้เดียใหม่ ๆ ที่เขาเคย

ภาคภูมิใจนักหนา มาวันนี้มันก่อให้เกิดความผิดพลาดอันใหญ่หลวง ซึ่งนอกจากจะส่งผลต่อรีสอร์ทอันเป็นกิจการหลักหนึ่งในสามอย่างของครอบครัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว มันยังส่งผลกระทบต่อคนอื่นที่ไม่รู้ชื่อไหนให้เดือดร้อนเกินจะคาดคิดอีกด้วย

แต่อย่างไรเขาก็ต้องยอมรับความจริง...

ปฐพีสุดลมหายใจเข้าลึก ก้าวผ่านประตูเข้าไป แค่เพียงเหยียบห้องรับแขก ก็ต้องนั่งลงไป ด้วยภาพที่เห็นคือสิ่งที่ไม่คาดคิด...

ทุกคนในครอบครัว 'อดิศวร' นั่งกันอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาที่โซฟา รับแขกชุดใหญ่ ไล่เรียงกันไปเริ่มจากพ่อ...นายมนตรี อดิศวร ผู้บุกเบิกอาณาจักรกว้างใหญ่ในหุบเขาจังหวัดนครราชสีมาแห่งนี้ และกิจการที่เขาแบ่งหน้าที่ให้ลูกชายทั้งสามคนดูแล ประกอบไปด้วย ไร่่องุ่นสายลม ฟาร์มโคนม อดิศวรวิงส์ และธาราอินริสอร์ท ซึ่งกิจการหลังสุดเป็นส่วนที่ปฐพีรับผิดชอบ นับตั้งแต่เขาลำเร็จการศึกษาด้านบริหารธุรกิจมาจากสหรัฐอเมริกา

ที่อยู่ข้างกายบิดา และก็เป็นเช่นนั้นมาเสมอคือ คุณสุพรรณษา มารดา ผู้อ่อนหวานและอ่อนโยน ถัดมาคือพี่น้องฝาแฝดทั้ง ๓ คนของเขาที่มีบุคลิกแตกต่างกันไปคนละทาง เริ่มจากคนเล็กสุด...ทิพย์ธารา หรือน้ำ คุณหมอสาวแห่งโรงพยาบาลประจำจังหวัดสระบุรี หญิงสาวคนเดียวในกลุ่ม 'แฝดสี' และเป็นน้องสาวสุดรักสุดหวงของเขา ถัดมาคือ อัคนิ หรือไฟ น้องชายคนรองผู้แสนใจร้อนมุทะลุ ซึ่งรับผิดชอบดูแลฟาร์มโคนม และที่น้องริมสุดอีกด้านของชุดรับแขกคือน้องชายคนโตที่คลานตามเขาออกมาเป็นคนแรก...วายุภัก หรือลมเพลย์บอยหนุ่มอารมณ์ดี ผู้ทำหน้าที่บริหารกิจการไร่่องุ่นและโรงบ่มไวน์

ไม่ใช่เรื่องธรรมดาหรอกที่ทุกคนซึ่งมีภาระหน้าที่รับผิดชอบเป็นของตนเองจะมานั่งเรียงกันพร้อมหน้าพร้อมตา เหมือนจะรอการกลับถึงบ้านของเขาอยู่แล้วเช่นนี้

ไหนดจะอากับภริยาที่นั่งกันนิ่ง ไร้เสียงต่อปากต่อคำกระเช้าเข้าเหย้าเย็น บ้านเช่นทุกครั้งที่มาชิกทุกคนในครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้านั้นอีกเล่า

แต่ยามนี้...แม้ไม่มีใครพูดอะไรกัน เขากลับอ่านความหวังใญ่ได้จากสายตาของทุกคน

เท่านั้นปฐพีก็รู้ เขาไม่จำเป็นต้องเป็นฝ่ายบอกเล่าอธิบายถึง ‘เรื่องราว’ ที่เกิดขึ้นในวันนั้น...เพราะทุกคนคงรู้กันหมดแล้ว นที...เลขาฯ คนสนิทของเขาคงทำหน้าที่ได้ดีเกินความจำเป็นอีกตามเคย

“ผม...” ปฐพีเค้นเสียงพ่นลำคอออกมาอย่างยากลำบาก “...มันเป็นความผิดของผมเองที่ทำให้เรื่องร้ายๆ เกิดขึ้นในรีเสอร์ชของเรา ผม...”

พูดไม่ทันจบ ทิพย์ธาราก็ผุดลุกจากที่นั่งตรงกึ่งกลางของชุดรับแขก โผเข้ามาสวมกอดเขา

“ดิน...”

เสียงเรียกชื่ออย่างให้กำลังใจทำเอาคำพูดที่เหลือถูกกลืนหายกลับเข้าไปในลำคอ เท่านั้นไม่พอ อัครนิกับวายุภักด์ยังลุกตามมายืนข้างน้องสาว โอบบ่าของเขาไว้คนละข้างแล้วตบเบาๆ ก่อนที่บิดาและมารดาจะลุกตามมายืนตรงหน้า

“อย่าพูดออกมาเชียวนะไว้ยว่าเงจะเลิก” มนตรียกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าดักคอ

“ใช่จะ คนเราทำผิดพลาดก็จำเป็นบทเรียน แล้วก็เริ่มต้นใหม่ได้...แต่ถ้าท้อถอย จะไม่มีโอกาสแก้ตัว” สุพรรณษาส่ายบ่าอย่างนุ่มนวล

ปฐพีมองทุกคน และเห็นว่าทุกคนในครอบครัวล้วนกำลังมองเขาด้วยสายตาที่ไม่เพียงแต่ให้กำลังใจ หากยังมีความเชื่อมั่น ชื่นชม และภูมิใจในตัวเขาไม่เสื่อมคลาย...

หัวใจที่เหน็ดเหนื่อยและแห้งผากของปฐพีเหมือนถูกอาบด้วยน้ำใสเย็นชื่นใจ...เกือบทำให้น้ำตาคลอ

เขายิ้มออกมาได้...นับเป็นรอยยิ้มแรกของวันอันหนักหนาสาหัสเลยทีเดียว

“ไม่แล้วครับพ่อ แม่ ลม ไฟ น้ำ...ผมจะไม่เลิก ผมจะดูแลรีเสอร์ชของเราต่อไป”

บิดาหัวเราะอย่างชอบใจ ขณะที่ยกมือโอบไหล่พี่ชายฝาแฝดหน้าๆ

“ดีมากวะ ต้องให้ได้อย่างนี้สิ”

“ใช่ ครอบครัวเราตั้งหกแรงแข็งขัน มาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น” วายุภักด์ว่า และรองจนทิพย์ธาราจุมมือใหญ่ของพี่ชายคนโตให้ไปนั่งลงที่โซฟาด้วยกัน จัดแจงรินน้ำเย็นๆ ให้ดื่มอย่างเอาใจแล้ว เขาก็ค่อยออก

ความเห็น “ก่อนอื่น เราต้องเตรียมรับมือ ถ้าหากเรื่องนี้จะรั่วไหลออกไปถึงหู นักข่าว...”

“ถ้าข่าวรั่วออกไป เราคงจบ” ปฐพียกแก้วน้ำขึ้นดื่มอีกใหญ่ มองอัคนี ซึ่งกระแทกตัวพิงพนักเก้าอี้ โพล่งออกมาอย่างไม่กลัวใคร...

“ก็อย่าให้รั่วลึะ ถ้าใครมันปากโป้งพูดออกไป ก็จัดการอัดปากมันซะ!”

“ไฟ...อีกแล้วนะ” ทิพย์ธาราปรามผาแผดคนที่สาม ขณะที่สุพรรณาส่ายหน้ากับความมธุระของอัคนี ที่มีนิสัยใจร้อนเหมือนชื่อ

“ไม่เป็นไรหรอก...” ปฐพีเอ่ยด้วยแววตาที่บ่งบอกว่า ความมุ่งมั่นของเขากลับมาแล้ว “...ฉันจะจัดการเอง เรื่องนี้จะไม่มีการรั่วไหลออกไปข้างนอกเด็ดขาด ไม่ว่าจะนักข่าวหรือตำรวจ”

“ไม่ต้องห่วง ถ้านักข่าวท้องถิ่นฉบับไหนมันงมกู่ไฉน ฉันจะไปปิดปากมันถึงสำนักพิมพ์เอง” อัคนีพูดอย่างมั่นใจ เขียว พลังหักข้อนิ้วมือทั้งซ้ายขวาดังกรอบ “ส่วนที่รีลอร์ด แก่ก็จัดการสั่งปิดปากพนักงานซะ แยกที่อยู่ใกล้สถานที่เกิดเหตุก็ไม่มีเยอะ แล้วยังไม่รู้กันว่าอะไรเป็นอะไร”

“ให้เราช่วยกันนะ...ช่วยรับผิดชอบในฐานะที่เป็นครอบครัวเดียวกัน...” มนตรีว่า และน้ำเสียงเครียดขึ้นนิดเมื่อพูดต่อ “...ส่วนเรื่องคนตายและคนเจ็บ...”

ปฐพีไม่ปล่อยให้มนตรีพูดจบ เขาแทรกขึ้นพร้อมมองทุกคนอย่างซาบซึ้ง “ขอบคุณครับ แต่ผมยังยืนยันว่าเรื่องทั้งหมดนี้ผมจะขอจัดการเอง...ทุกอย่าง...ผมต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นี้ ไม่ใช่แค่ในฐานะที่มันเกิดขึ้นในส่วนความดูแลของผม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็เป็นผลมาจากความคิด การตัดสินใจที่ผิดพลาดของผมเอง...”

ทุกคนนิ่ง มองหน้ากัน

“...แค่ได้กำลังใจ ได้รู้ว่าทุกคนห่วงผมก็ซึ่งใจแล้วครับ ตอนนี้ให้เผชิญหน้ากับอะไร หน้าหนาแค่ไหน ผมก็ไม่กลัว”

ปฐพีจับประโยคด้วยแววตามุ่งมั่น

“...ผมสัญญาว่าจะไม่นำพาความเสื่อมเสียมาสู่ครอบครัวเราอย่างแน่นอน...ผมจะรักษาชื่อเสียงของรีลอร์ดเราไว้อย่างดีที่สุด” แม้วานั้นจะทำให้เขาดูเป็นคนเห็นแก่ตัว หรือพวกใช้อำนาจเหนือกฎหมายไปบ้างก็ตาม

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น ปฏิบัติจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยได้ดังใจ
เขาจบเรื่องกับตำรวจได้อย่างง่าย ๆ ล้างพนักงานทุกคนที่ ‘รู้เรื่อง’ ให้ปิดปาก
เงียบสนิท ซึ่งโชคดีที่มีพนักงานไม่มากนักที่อยู่ใกล้ที่เกิดเหตุและรับรู้เหตุการณ์

เขาสั่งทุกคนห้ามพูดต่อ แม้แต่พูดเล่าสู่กันฟังเป็นการภายใน มิเช่นนั้น
จะมีโทษถึงไล่ออก ทุกคนเข้าใจตามนั้น เขาทำทุกอย่างเพื่อรักษา ‘ความลับ’
เกี่ยวกับเหตุการณ์ครั้งนี้เอาไว้

‘เหตุการณ์’ ซึ่งยังมีอาจสรุปสาเหตุที่เกิดขึ้นได้แน่ชัด...แม้เวลาจะผ่านไป
ถึง ๑๘ เดือนแล้วก็ตาม...

๑

‘ธารารินรีสปอร์ต’ ทอดตัวตระหง่านอยู่ท่ามกลางหุบเขากว้างใหญ่ของ
ภูหลวง จังหวัดนครราชสีมา

ตัวอาคารห้องพักสูงสามชั้นจำนวน ๓ หลังทอดตัวต่อเนื่องกันไปตาม
พื้นที่สูงต่ำของหุบเขา กลมกลืนกับธรรมชาติ ต้นไม้เขียวชอุ่มยืดยาว
ปกคลุมตัวอาคารจนแทบมองไม่เห็นสีแท้จริงของผนัง กระนั้นไม้เลื้อยก็ถูกตัด
แต่งอย่างดีสม่ำเสมอ เว้นตรงช่องหน้าต่างสีขาวที่มีดอกพิกุลเขียวสีชมพูสีม่วง
แข่งกันเบ่งบานอวดสีสันสดใสอยู่ใต้หน้าต่าง เช่นเดียวกับในกระถางดินเผาซึ่งห้อย
อยู่เหนือระเบียงเหล็กดัดอ่อนช้อยของแต่ละห้องพัก

อาคารทั้งสามหลังเชื่อมต่อกันด้วยทางเดินปูนด้วยหินก้อนใหญ่ หลังแรก
มีขนาดใหญ่ที่สุดด้วยเป็นลิโอบบี้และห้องจัดเลี้ยง รวมไปถึงห้องอาหารที่บริการ
อาหารทั้งไทย จีน และฝรั่ง ปลูกพืชพันธุ์จางเซฟมีอดีจากภัตตาคารหรูใน
กรุงเทพฯ ด้วยราคาแสนแพงมาบริการลูกค้า รวมถึงร้านค้าขายของที่ระลึก
ทั้งเสื้อผ้า ลินค้าพื้นเมืองจากกลุ่มชาวบ้าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผลิตภัณฑ์
จากไร่ถั่วสนายลม และฟาร์มโคนมอดิศวรรังสรรค์ ซึ่งตั้งอยู่ในอาณาบริเวณ
เชื่อมต่อกันในหุบเขาแห่งนี้

ชั้นบนสุดของอาคารหลังแรกถูกกันไว้เป็นส่วนออฟฟิศของริสอร์ต ตรงปีกริมสุดด้านทิศตะวันออกของชั้นบนสุดถูกออกแบบให้เล่นระดับยกสูงขึ้นไปกว่าส่วนอื่นอีก ดูเผิน ๆ เหมือนหอคอยเดี่ยว ๆ...และส่วนนี้เองคือห้องทำงานของ 'ผู้บริหาร'

ชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาว หากแต่ตาและคิ้วเข้ม เดินแรงฝีเท้าขึ้นบันได ปูกระเบื้องสีส้มทำชั้น ผลักประตูกระจกเข้าไปในห้อง ซึ่งแม่ไม้มีป้ายติด ทุกคนที่นี่ก็รู้ดีว่าเป็นห้องทำงานของผู้บริหารสูงสุดในห้องกระจกโดยรอบและสามารถเปิดออกไปยังระเบียงด้านนอกที่ล้อมรอบอยู่ถึงสามด้าน เมื่อผู้ที่อยู่ภายในมองออกไปจะเห็นทิวทัศน์ของริสอร์ตกลางหุบเขาที่ถูกโอบล้อมด้วยยอดภูสูงเขียวขจี ซึ่งหากเป็นหน้าหนาวจะได้เห็นสายหมอกลอยต่ำเกือบทั้งวัน

เมื่อเข้ามาภายในห้อง ชายหนุ่มในชุดสูทสีเข้มเรียบหรูก็หยุดยืน มองเห็นชายร่างใหญ่ผิวคล้ำในเสื้อเชิ้ตพับแขน ยับนิต ๆ ผมงุ่นหนอย ๆ นั่งก้มหน้าก้มตาจวนอยู่กับกองเอกสารรก ๆ บนโต๊ะกลมกลางห้อง

เมื่อรู้สึกถึงผู้มาใหม่ เขาก็วางงานในมือ ลูกขึ้นยืนตรงหน้าชายหนุ่มในชุดสูท...

“งานข้างล่างพร้อมแล้วครับคุณดิน ทั้งสถานที่ อาหาร เครื่องดื่ม...อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงแขกก็คงทยอยมากัน” ผู้ค่อมศีรษะรายงานมิใช่ชายหนุ่มผมงุ่นในเสื้อเชิ้ตพับแขน หากแต่เป็นคนในชุดสูทนั่นต่างหาก

ชายหนุ่มหน้าเข้มที่ถูกเรียกว่า ‘คุณดิน’ พยักหน้ารับรู้ ยกมือขึ้นเสยผมลวก ๆ เดินไปที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่ ถามขริม ๆ...

“แล้วแขกที่อยู่บนห้องพักเป็นไง?”

“เห็นบางคนก็ลงมาเดินเล่นรอกานเริ่มอยู่แถวสระว่ายน้ำแล้วครับ”

“อืม เตี่ยวนายก็ลงไปเฝ้าดูแลทุกอย่างให้เรียบร้อย อย่าให้ขาดตกบกพร่อง งานใหญ่แบบนี้ฉันไม่อยากให้เขาไปพุดถึงริสอร์ตเราในทางไม่ดี”

“คุณดินไม่ต้องห่วง ผมจัดการสอบถามความคิดเห็นของแขกที่มาเข้าร่วมประชุมและพักอยู่ที่ริสอร์ตเราตลอด ๕ วัน ร้อยละ ๙๐ บอกว่าประทับใจมากครับ”

“แล้วอีก ๑๐ ที่เหลือล่ะ”

“อยู่ไหนชั้นพอใจครับ แคบกว่าอากาศข้างนอกร้อนเกินไป ซึ่งก็ต้องโทษภาวะโลกร้อน ไม่ใช่ความบกพร่องของรีสอร์ทเรา”

ปฐพีพยักหน้า เลือกว่าจะทำหุวนลมกับปากคอเราะรายของเลขาฯ หนุ่มคนสนิทอย่างนี้ ปลายเดือนตุลาคมเช่นนี้ อากาศร้อนก็ยิ่งดีกว่าฝนตก

“ดี จัดการให้เรียบร้อย เพราะถ้าเกิดอะไรผิดพลาดขึ้น ไม่ใช่จะเสียชื่อแคร์รีสอร์ท แต่จะส่งผลไปถึงภาพพจน์ประเทศด้วย”

ช่วงสามวันที่ผ่านมา ทางรีสอร์ทได้รับเกียรติให้เป็นสถานที่จัดการประชุมนานาชาติภูมิภาคเอเชียเกี่ยวกับเรื่องอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ด้วยความที่ต้องการให้งานออกมามีที่สุุดเพื่อหน้าตาของประเทศ ทำให้ปฐพีซึ่งจริงจังกับงานเป็นทุนเดิม ยิ่งต้องเครียดเป็นพิเศษ

และนั่นี่รู้ดี เจ้านายของเขาไม่ได้กลับบ้านมาหลายวันแล้ว เพราะต้องการอยู่ควบคุมดูแลให้แน่ใจว่าทุกอย่างเป็นไปอย่างเรียบร้อยและราบรื่นที่สุด

งานเลี้ยงปิดประชุมวันนี้ถือว่าเป็นโค้งสุดท้ายที่แสนสำคัญ นอกจากตัวแทนจากประเทศต่าง ๆ ที่มาเข้าร่วมประชุม ยังมีผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองของวงการภาพยนตร์ และคนสำคัญของจังหวัดมาร่วมอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาดังนั้นเขาจะให้พลาดไม่ได้

ปฐพีกวาดกองเอกสารรกรก ๆ บนโต๊ะหลบไปทางหนึ่ง ดึงเสื่อสุที่พาดไว้ ลวก ๆ บนพนักเก้าอี้ขึ้นมา มองความยับของมันซึ่งต่างจากสุที่เรียบกิริบที่ลูกน้องหนุ่มใส่อยู่ราวฟ้ากับดิน แล้วส่ายหน้า

“เดี๋ยวตอนออกไปช่วยเวะล้างแม่บ้านเอาสุที่ตัวใหม่มาให้ฉันด้วย”

“เอาชุดตัวใหม่ด้วยไหมครับ” นที่มองเสื่อซึ่ตัยบ ๆ ของเจ้านาย “ผมว่าตัวที่ใส่อยู่มัน...”

“ไม่เป็นไร ใส่สุที่ทับไปก็ยบอยู่ดี อีกอย่างงานนี้ฉันให้นายออกหน้าแล้ว ดังนั้นฉันไม่ต้องเนียบเท่านายก็ได้”

“ครับ...คุณดิน” นที่อมยิ้มแล้วค้อมศีรษะให้เจ้านาย ก่อนทำท่าจะเดินออกไป แต่ปฐพีเรียกเอาไว้ก่อนอย่างนี้ทำอะไรได้

“ครับ?”

“เหมือนเคย...ระวังอย่าให้ใครเข้าไปใกล้...ห้องนั้น”

“ทราบครับ คุณดินย่าผมแบบนี้ทุกครั้งที่โรงแรมมีงานมา ๑๘ เดือนแล้วนะครับ”

“เออ รีบไปเลย ก่อนที่ฉันจะหมั้นไปเสียนายจนต้องจ้างคนอื่นมาคอยรับคำสั่งแทน”

“ถ้าคุณดินอยากมีเลขาฯ สาว ๆ สวย ๆ มารับคำสั่งแทนเลขาฯ หล่อ ๆ อย่างผม ผมก็จะยอมหลีกเลี่ยงให้ครับ” นทีหัวเราะร่วนแล้วรีบก้าวไปยังประตูก่อนจะออกไปยังทันได้ยินรสนา ผู้ช่วยเลขาฯ ที่นั่งอยู่ด้านนอกส่งเสียงใสแจ้วออกมาจากลำโพงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของปลู๊พี รายงานว่า...

“สายจากที่บ้านคะคุณดิน”

“โธนเข้ามา”

สั่งยังไม่ทันขาดคำ เสียงของคนที่ถูก ‘โธนสาย’ เข้ามาก็ดังขึ้นโหวกเหวกตามนิสัยของเจ้าตัว

“เฮ้ย...ไฉ่ดินลูกรัก!”

ปลู๊พีรีบคว้าหูโทรศัพท์ยกขึ้น เพื่อยุติเสียงของบิดาที่ทะเลาะลวงผ่านลำโพงโทรศัพท์บนโต๊ะตั้งลั่นห้อง ทำเอาานที่กลั่นหัวเราะจนไหลลั่นตอนเดินออกไป

“แกได้หลานสาวแล้วนะไฉ่”

“อะไรนะครับพ่อ”

“แกได้หลานสาวแล้ว หน้าตาน่าเกลียดน่าซังเขี้ยวไฉ่”

“ฝากบอกไอ้ไฟด้วยนะพ่อว่าผมยินดีกับมันด้วย” ปลู๊พีตอบไปด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น แล้วได้ยื่นอัคคีตะโกนตอบแทรกมาทันควัน

“ไฉ่ยินแล้ว”

“เออ...ดีใจด้วยไฉ่”

“แล้วนี่วันนี้มีงานเลี้ยงไฮโซใหม่” เสียงมนตรีถามมา “...แม่เขาอยากรู้ว่า เลิกงานเลี้ยงแล้วจะกลับบ้านได้ซะที่ไหนวะ แม่เกิดคิดถึง บ่นว่าลูกชายจะชุกตัวอยู่กับงานที่ริสอร์ทนานเกินไปแล้วนะไฉ่ บ้านก็อยู่ใกล้กันแค่นี้ แต่เตาะไม่ยอมกลับมากินข้าวเย็นพร้อมหน้าพร้อมตากันที่บ้านหลายวันแล้ว”

“นี่ย่านี่ก็ขออนุญาตเจ้าชายบินกลับมาดูหน้าหลานสาวด้วยนะ ตอนนี่

กำลังจะขึ้นเครื่องมาแล้ว” เสียงมารดาแทรกเข้ามาอีกหลังวางโทรศัพท์จาก
ทิพย์ธารา

“นั่นสิ ขาดลูกชายคนโตไปคนนึงมันเหงาอะไร๊ว”

ฟังผู้เป็นพ่อตัดพ้อแล้ว ปฐพีก็หัวเราะหึๆ

“ไม่เชื่อหรือครับ พ่อมีลูกเขยกับลูกสะใภ้เพิ่มมาแล้ว แถมยังมีหลาน
ชายหลานสาวเพิ่มมาอีกต่างหาก ขาดผมไปคนนึงจะเป็นอะไรไป” พุดไปแล้ว
ก็ต้องกลืนยิ้ม เมื่อได้ยินเสียงมนตรีหันไปพุดกับภรรยาที่คงจะยืนอยู่ข้างๆ

“ดูมันพุด หาวาเราลืมนั่น”

ปฐพีอมยิ้ม เขาแกล้งน้อยใจไปอย่างนั้นเอง เพราะภาพครอบครัวที่
น้องๆ ฝาแฝดทั้งสามของเขา ซึ่งคนหนึ่งเพิ่งหลูกเขยคนเดียวของบ้านมาให้
แถมลูกเขยยังเป็นถึงมกุฎราชกุมารแห่งประเทศไทย ส่วนน้องชายอีกคน
ก็เพิ่งแต่งสะใภ้ซึ่งเป็นลูกสาวคู่อริจากฟาร์มข้างๆ มาเพิ่มเป็นสมาชิกใหม่เมื่อ
ไม่นานมานี้ นึกถึงที่ไรก็ชวนให้อบอุ่นใจทุกครั้ง

เหลือเพียงเขาผู้ทำงาน กับวายุภัก น้องชายซึ่งมีค่าน้ำหน้าชื่อว่า ‘คาสโนว่า’
ตัวจริงนั้นแหละ ที่ยังคงลอยไปลอยมา

“ครับพ่อ ผมสัญญา เสร็จงานเลี้ยงคืนนี้ผมจะรีบกลับบ้าน เอาหน้าไป
โชว์ให้ทุกคนหยาดคิดถึงทันที”

“ดีมากไอ้ลูกชาย”

“งานจะเริ่มหรือยังจะดิน?” คราวนี้เสียงหวานๆ ของสุพรรณษาแทรกเข้ามา
แทน

“ใกล้แล้วครับ นี่ผมก็กำลังจะลงไปดูเสียหน่อย”

“จ๊ะ แต่ยังไงก็ห้ามลืมหินข้าวนะ” ต่อให้ลูกชายโตเป็นหนุ่มวัยสามสิบปี
แล้ว แต่ก็ยังอดห่วงไม่ได้ตามประสาคนเป็นแม่...ก็แหม กว่าจะได้ลูกแฝดทั้ง
สี่คนมา ต้องพึ่งพาวิทยาการทางการแพทย์แทบทุกวิธีที่มีอยู่ในโลกกว่าจะสำเร็จ
ก็ต้องเป็นห่วงกันหน่อย

“...แล้วพรุ่งนี้เจอกันจะลูก”

แล้วมารดาเขาก็วางสายไปก่อนที่บิดาซึ่งยังมึนปากอยากคุยต่อจะคว้า
หูโทรศัพท์เอาไว้ได้ทัน

งานเลี้ยงปิดการประชุมถูกจัดโดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือส่วนห้องจัดเลี้ยงใหญ่ของรีสอร์ทสำหรับแขกผู้ใหญ่และบุคคลสำคัญ และที่ริมสระว่ายน้ำสำหรับผู้เข้าร่วมประชุม ครอบครัว นักข่าว และเหล่าเซเลบริตีที่เดินทางตรงมาจากกรุงเทพฯ

ผู้ชายในชุดสูทสีเข้มสองคน คนหนึ่งดูเฝ้าหูเป็นทางการ อีกคนดูสุภาพแบบเรียบ ๆ กำลังเดินลัดเลาะอยู่ริมนอกส่วนของงานเลี้ยงบริเวณริมสระว่ายน้ำทรงโค้งขนาดใหญ่กลางสวน และหยุดยืนตรงมุมมืดใต้ต้นไม้ จุดที่จะไม่เป็นที่สังเกตของใคร หากแต่สามารถมองเห็นความเป็นไปได้ทั่วทั้งงาน

“อาหารเรียบริ่อยใหม่?” คนในชุดสูทเรียบ ๆ ถามขึ้น

“เรียบริ่อยดีครับคุณดิน แยกจิตใจรสชาติไวน์องุ่นลิ้นต่อใหม่ที่คุณหลมส่งมากันใหญ่”

“ซีเคียวริตี้ล่ะ?”

“ไม่มีปัญหาครับ ผมย้ายอยู่ที่คุณดินสั่งแล้ว เรื่องตรวจบัตรเช็ญกับตรวจอาวุธ”

“ดี...อย่าให้คอยสังเกตแขกในงานด้วยว่า มีใครนำสงสัยหรือเปล่า”

“ไม่ต้องห่วงครับคุณดิน กำชับไปแล้ว ตอนนี้อย่างไม่มีรายงานอะไร”

“ดี...” พูดจบเขาก็หันหลัง แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อสายตาปะทะเข้ากับสาวสวยคนหนึ่ง

เธอ...อยู่ในชุดเดรสยาวเกาะอกสีน้ำตาลทอง ที่เหมือนเจ้าตัวจงใจโชว์ผิวพรรณนำมอดด้วยการไม่ใส่เครื่องประดับมากนัก นอกจากต่างหูไข่มุกประดับเพชรเม็ดเล็ก ๆ คู่เดียว และที่คล้องกับไหล่เรียกว่าคือกระเป๋านั่งนกระจอกเทศติดตราแบรנדเนมรูปตัวซีไขว้กัน...

ดูแล้วเธอก็ไม่ผิดกับหญิงสาวในวงสังคมนักคน ไม่แปลกใจถ้าเธอจะเป็นลูกสาวนักการเมือง ผู้หลักผู้ใหญ่ในธุรกิจภาพยนตร์ไทย หรือดารานำใหม่ในวงการบันเทิง

แต่ไม่ใช่เพราะความสวยสง่ากับการแต่งตัวอันหรูหราของเธอหรอกที่ทำให้ปลื้มพินิจและมอง หากเพราะอากัปภิกิริยาที่เรียกได้ว่า ‘ด้อม ๆ มอง ๆ’ ก็ไม่ผิดนักของหญิงสาวต่างหาก

ขณะที่แขกหรือคนอื่นกำลังเพลิดเพลินกับอาหารละลานตาที่เรียงรายอยู่บนโต๊ะริมสระว่ายน้ำ เครื่องดื่มทั้งไวน์ วิสกี้ แชมเปญรสเลิศ และบทสนทนา...หญิงสาวผู้นี้กลับเย็นลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ข้างโต๊ะกระจกวางของหวานชิ้นเล็ก ๆ เรียงสูงเป็นชั้น มือเรียววงวนอยู่กับกระเป๋าสะพายใบหูลุ สลับกับสอดสายสายตาไปรอบ ๆ เหมือนกำลังสังเกตสิ่งกา

แต่น่าแปลกที่หล่อนกลับไม่ได้ 'สังเกต' ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสายตาของปฐพี ที่ยืนอยู่ในเงามืดของต้นไม้ใหญ่ซึ่งไม่ได้ห่างไปเท่าไรนัก

หน้าขีมิของปฐพีเคร่งขี้ เขาขยับคอกสะกิดสีข้างเลขาฯ หนุ่มคนสนิทที่หนึ่ง โดยยังไม่ได้ละสายตาไปจากเธอ...

“แล้วนั่นล่ะ...”

“ครับ?” นทีหรีตตามองตามที่ปฐพีพยักพเยิดไป แล้วคิ้วข้มตัดกับผิวน้ำขาวของเขาที่ขมวดตาม เมื่อเห็นหญิงสาวผู้ทำท่าทางมีพิรุณคนที่เจ้านายมองอยู่

เขาเห็นหญิงสาวผู้น่าสงสัยมองซ้ายมองขวาอีกที ก่อนจะทำอาการเหมือน 'ย่อง' ผลุหายไปทางหนึ่งซึ่งพ้นไปจากรัศมีสายตาของชายหนุ่มทั้งสอง นทีหันไปสบตาปฐพี ฝ่ายนั้นพยักหน้านิดหนึ่ง เลขาฯ หนุ่มก็ค้อมศีรษะรับอย่างเข้าใจสิ่งที่ผู้เป็นเจ้านายสื่อสารในทันทีแม้ไม่ต้องพูด อย่างคนสนิทที่รู้จักกัน

นทีเดินแยกไปอย่างเงียบ ๆ ในทิศทางที่หญิงสาวผู้น่าสงสัยเพิ่งเดินไปไม่นานเขาก็เห็นเธอ ขยาย ๆ ก้าวตามไปห่าง ๆ กระทั่งเธอเลี้ยวเข้าไปในมุมที่มีป้ายชี้ไปสู่ห้องน้ำหญิง นทีต้องหยุด เพราะหากเดินตามเข้าไปในทางเดินแคบ ๆ และปลอดภัยนั้น เธอจะต้องรู้ตัวแน่ว่าถูกตาม

เลขาฯ หนุ่มของปฐพีรู้สึกเชิงนิดหน่อย เมื่อคิดว่าถ้าเข้าไปในห้องน้ำหญิงเมื่อไร เธอก็จะคลาดไปจากสายตา เขาจะย่องตามไปดูก็ไม่ได้ และในนั้นก็เป็นที่ไม่มีกล้องวงจรปิดเสียด้วย หรือจะต้องเสี่ยงให้ รมภ. บุกลงไปขอตรวจค้น...

ทว่ายังไม่ต้องทำอะไรที่ยากลำบากขนาดนั้น เพราะไม่ทันจะเลี้ยวเข้าไปในห้องน้ำ จู่ ๆ เธอก็หยุดชะงัก ร้อง 'อึ้ย!’

เสียงโลหะชิ้นเล็ก ๆ หล่นกระทบพื้นหินอ่อนขัดมัน สายตาดีเป็นเลิศ

ของนที่เห็นอย่างชัดเจนว่า มันคือตัวอักษรโลหะสีทองรูปตัวซีไขว่กันซึ่งเป็นที่ตราแบรนต์เนมของกระเป่าที่เธอคล้องไว้กับแขนนั้นเอง จู่ ๆ มันก็หลุดจากฝากรเป่าใบทรู่วางลงพื้นเหมือนของไม่มีราคาสีอย่างนั้น

“ไอ้ของก็อบห่วยแตกเอ๊ย!”

เสียงสบถนั้นไม่ได้ดังไปกว่าเสียงกັดพันเท่าไร แต่ประสิทธิภาพพหูที่ตีเลิศเช่นกันของนที่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน

‘ของก็อบงั้นหรือ?’

‘ถึงตอนนั้นก็ได้อธิบายอย่างหนึ่งแล้ว ยายคนสวยนี่ไม่ใช่ ‘ไฮโซ’ จริงอย่างที่ใจใจแต่งตัวมาสร้างภาพ...งั้นเธอเป็นใคร? แฝงตัวเข้ามาในงานทำไม?’

นที่คิดในใจขณะมองหญิงสาวที่ทำท่าหัวเสีย ก็มลงตะครุบตราแบรนต์เนมขึ้นมาจากพื้น พยายามปล้ำติดมันกลับเข้าไปที่กระเป่าอย่างทุลักทุเล ท่าทางแบบนั้นช่างไม่เข้ากับหน้าสวยๆ และการแต่งตัวหรูหราของเธอเลยสักนิด

และคงจะเพราะหงุดหงิดและรีบร้อนมากไปด้วยกลัวใครมาเห็น จึงหวะหนึ่งมือเรียวกจะออกแรงมากไปหน่อย จึงดึงให้สายคล้องหลุดจากแขนกระเป่าทั้งใบคว่ำลงบนพื้น เหลือที่อยู่ข้างในออกมากองเกลื่อน!

นที่มองอย่างไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง...

‘ไม่อยากเชื่อเลยว่า ไอ้กระเป่าก็อบบีแบรนต์เนมใบเล็ก ๆ นั้นจะบรรจุขนมไทยชิ้นเล็ก ๆ ห่อด้วยกระดาษหัดปากเอาไว้ได้มากมายขนาดนั้น!

“ขนมจัน ๆ ๆ ๆ... หกหมดแล้วลูกแม่”

นที่เกือบจะยกมืออุดปากตัวเองเพื่อกลิ้นหัวเราะไม่ทัน

‘สวยเสียเปล่า’

ที่นี้เขาก็มี ‘เรื่อง’ ไปรายงานปลูฟี่แล้วว่า สิ่งไม่ชอบมาพากลในกระเป่าสะพายใบนั้นคืออะไร แล้วทำไมหญิงสาวผู้นี้จึงต้องง่วนอยู่กับกระเป่าของตนด้วยท่าทางมีพิรุณตั้งแต่แรก

ชายหนุ่มสวยหน้า แล้วเดินกลับมายังจุดที่ปลูฟี่ยืนรออยู่...เขาขยับเข้าไปกระซิบบ ‘เล่า’ สิ่งที่เขาพบเห็นให้เจ้านายฟัง แล้วถอยออกมา

แทบจะพร้อมกับที่หญิงสาวคนเดิมที่คงจะ ‘เสรีจตุระ’ ของเธอแล้วจึงเดินกลับออกมาที่ริมสระว่ายนํ้า

ปฐพียื่นเอามือโพล่หลัง มองเธอขยับเข้าไปยืนข้างโต๊ะขนมหวานอีกครั้ง...และพอเห็นเธอหยิบขนมใส่ปากชิ้นหนึ่ง ก่อนจะหันซ้ายหันขวาดูลาดเลาแล้วทำอาการที่เรียกได้ไม่ผิดว่า ‘จิก’ ขนมไทยชิ้นเล็ก ๆ อีกหลายชิ้นห่อใส่กระดาษเช็ดปากอย่างรวดเร็วแล้วซุกซ่อนเข้าไปในกระเป๋าสะพาย...ปฐพีก็สายหน้า

“สงสัยต้องเก็บแทนที่ทำหายไปเมื่อไหร่ครับ” เสียงกั๊กหัวเราะของเลขาฯ คนสนิทดังอยู่ข้าง ๆ

“พอ...ไม่ต้องตามดูแล้ว”

“อ้าว...” นทีท้วง แหม...ก็กำลังสนุกทีเดียว

“ก็แค่พวกไฮโซเก๊ที่แอบเข้ามากินฟรี” เขาสายหน้าอย่างระอา เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจหรือแปลกใหม่อะไรสำหรับคนอย่างเขา ในงานเลี้ยงที่มีแขกเป็นจำนวนหลายร้อยคนเช่นนี้ มีเพียงการตรวจบัตรเชิญและตรวจอาวุธเท่านั้น ยกที่จจะรู้ว่าใครเป็นใคร ดังนั้นจึงเป็นโอกาสให้พวก ‘ไม่เกี่ยว’ เข้ามาร่วมแจมได้เสมอ ๆ

“แต่...”

“ที่นายควรไปจัดการคือฝ่ายซีเคียวริตี้...” เสียงปฐพีขิมขึ้นอย่างน่ากลัวเมื่อบอก “...แล้วอย่าให้ฉันรู้ว่ามีการปล่อยให้คนถือบัตรเชิญปลอมหลุดเข้ามาเพ่นพ่านในงานได้อีก เพราะคราวหน้ามันอาจไม่ใช่แค่พวกมกกินฟรีเหมือนแม่คนนี้ได้”

เลขาฯ หนุ่มหน้าเจื่อนไปนิด

“ครับ คุณดิน”

ปฐพีมองผ่านไปยังหญิงสาวคนเดิมอีกครั้ง แล้วสายหน้า ‘สวยเสียเปล่า’ จากนั้นเขาก็เดินจากไปอย่างหมดความสนใจในตัวเธอโดยสิ้นเชิง

...แต่ปฐพีไม่ได้ตระหนักเลยว่า นั่นจะไม่ใช่ครั้งสุดท้าย ที่ริสอร์ทของเขาจะโดนหญิงสาวเจ้าของกระเป๋าหนังนกระจอกเทศปลอมมาหลอก ‘กินฟรี’

ทั้งยังน่าเสียดายที่ทั้งปฐพีและนทีไม่มีความสามารถในการอ่านใจใครได้ จึงไม่ได้ล่วงรู้ความคิดของหญิงสาวที่พวกเขาจับตามองอยู่ตั้งนานว่า เธอกำลังร้องห้ามตัวเองในใจ

‘หยุดทีเถอะ ยายตะกละ...มัวเพลอมาติดกับขนมหวานของโปรดอยู่
แบบนี้ เดี่ยวไอ้ ‘ลาตเลา’ ที่ตั้งใจเข้ามาดูก็ไม่ได้เรื่องกันพอดี!’